

ὕψουτο, ὡς ἀκίνητος γίγας, ὁ πύργος τοῦ Νέλ.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιού εἶχε παρακολουθήσει ἀπάσας τὰς φάσεις τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου μετὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον πᾶς πεφυλακισμένος παρέχει εἰς τὰ τοιοῦτου εἶδους θεάματα.

Εἶχε παρατηρήσει τὰ θαυμάσια θεάματα τῶν παλαιῶν Παρισίων μετὰ τῶν εἰς ἀπόστασιν ὥρας χρυσιζομένων ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ δύνοντος ἡλίου καὶ ἐπαργυρομένων ὑπὸ τῶν πρώτων ἀκτίνων τῆς σελήνης στεγνῶν τῶν οἰκιῶν· εἶτα δέ, βαθυμυδόν, κατελήφθη ὑπὸ μεγίστου τρόμου, ἰδὼν πυκνὰ νέφη καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν καὶ προμηνύοντα θύελλαν.

Μεταξὺ τῶν ἀδυναμιῶν τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιού ἦτο καὶ ὁ ὑπερβολικὸς φόβος τῶν βροντῶν.

Τότε, θὰ προῦτίμα νὰ παρευρίσκοντο οἱ εὐνοοῦμενοι ἐν αὐτῷ τῷ θαλάμῳ του καὶ ἐὰν ἔτι ἐμελλον νὰ τον προσβῇ λωσιν.

Οὐχ ἤττον, δὲν ἐτόλμα νὰ τους καλέσῃ, ἵνα μὴ δώσῃ ἀφορμὴν εἰς τὰ σκώμματα αὐτῶν.

Ἐδοκίμασε νὰ κατακληθῇ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ κοιμηθῇ· ἠθέλησε ν' ἀναγνώσῃ, ἀλλὰ τὰ γράμματα ἐστροβίλιζον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ὡς μαῦροι διάβολοι· ἐδοκίμασε νὰ πῇ, ἀλλ' ὁ οἶνος τῷ ἐφάνη πικρός· ἔψαυσε ἀκροὺς δακτύλους τὴν ἀπὸ τοῦ τοίχου ἡρτημένην κιθάραν τοῦ Αὐριλύ, ἀλλ' ἠσθάνθη, ὅτι οἱ παλμοὶ τῶν χορδῶν ἐπενήργουν κατὰ τοιοῦτον τρόπον ἐπὶ τῶν νεύρων του, ὥστε προῦκάλουν δάκρυα.

Τότε, ἤρχισε νὰ βλασφημῇ ὡς εἰδωλόλατρης καὶ νὰ θραύῃ πᾶν τὸ προστυχόν.

Ἦτο οἰκογενειακὸν ἐλάττωμα, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχον συνεισθῇ εἰς τὸ Λούβρον.

Οἱ εὐνοοῦμενοι ἡμινῆφζαν τὴν θύραν, ὅπως πληροφορηθῶσι περὶ τοῦ αἰτίου τοῦ θορύβου, πλὴν, ἰδόντες ὅτι ὁ πρίγκηψ διεσκέδαζεν, ἐπανεκλείσαν αὐτήν, ὅπερ ἐδιπλασίασε τὴν ὀργὴν αὐτοῦ.

Μόλις εἶχε θραύσει ἐν κάθισμα, ὅτε ἠκούσθη ἡχος θραυσμένης κρυστάλλου, ταῦτο χρόνως δ' ὁ δούξ δ' Ἀνζιού ἠσθάνθη ὀξὺν πόνον εἰς τὸ ἰσχίον.

Πρώτη αὐτοῦ ἰδέα ὑπῆρξεν, ὅτι εἶχε τραυματισθῇ διὰ πυροβόλου ὅπλου ὑπὸ δολοφόνου τοῦ βασιλέως.

— Ἄ! προδότα! ἔ! ἀνδρε, ἀνεφώνησε, διατάττεις νὰ με πυροβολήσωσιν, ὡς μοι ὑπεσχέθης! Ἄ! ἀπέθανον!

Ἐρρίφθη δ' ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Ἐνῶ ὁμως ἐπιπτεν, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ σκληροῦ ἀντικειμένου, ἀνωμαλοτέρου καὶ ἰδίως μεγαλητέρου σφαίρας τυφεκίου.

— Ὡ! μία πέτρα, εἶπε· εἶναι, λοιπόν, βολὴ μικροῦ τηλεβόλου; θὰ ἤκουον ὁμως τὸν κρότον.

Συγχρόνως συνέστειλε καὶ διέστειλε τὴν κνήμην του, ἐβεβαιώθη δ' ὅτι δὲν εἶχε θραυσθῇ τὸ ὅστυν, μολονότι ἠσθάνετο δριμύν πόνον.

Ἐλαβε τὸν λίθον καὶ ἐξήτασε τὴν τετραυρμένην ὕελον τοῦ παραθύρου.

Ὁ λίθος εἶχεν ἐξακοντισθῇ τὸσον ὀρμη-

τικῶς, ὥστε ἡ ὕελος εἶχε μᾶλλον διατρυπηθῇ ἢ θραυσθῇ.

Ὁ λίθος ἐφαίνετο τετυλιγμένος ἐντὸς χάρτου, ἐπομένως αἱ σκέψεις τοῦ δουκὸς ἔλαβον ἄλλοιαν διεύθυνσιν.

Μήπως ὁ λίθος προήρχετο ἀπὸ φίλον καὶ οὐχὶ ἀπὸ ἐχθρόν;

Ἰδρὼς κατέβρεξε τὸ μέτωπόν του, διότι ἐπίσης ἡ ἐλπίς προξενεῖ ἀγωνίαν, ὡς ἡ ἀπελπίσις.

Ὁ δούξ ἐπλησίασεν εἰς τὸ φῶς.

Τῷ ὄντι, ὁ λίθος ἦτο τετυλιγμένος ἐντὸς τεμαχίου χάρτου, συγκρατομένου διὰ μεταξίνου ὑφάσματος.

Ὁ δούξ, ἐντὸς δευτερολέπτου, ἔσχισε τὸ ὑφάσμα, ἐξετύλιξε τὸν χάρτην καὶ ἀνέγνωσεν· ἠσθάνθη δ' ἐαυτὸν ἀναγεννώμενον.

— Ἐπιστολή, ἐψιθύρισε, ρίψας περὶ ἐαυτὸν λαθραῖον βλέμμα.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς:

« Ἀπρυδῆσατε νὰ μένετε ἐγκλεισμένοι εἰς τὸ δωματίον; Ἀγαπᾶτε τὸν καθαρὸν ἀέρα καὶ τὴν ἐλευθερίαν; Εἰσέλθετε ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας εἶχε κρύψει τὸν δυστυχῆ φίλον σας Δελαμόλ, ἀνοίξατε τὸ ἐρμάριον, μετατοπίσατε τὸν τελευταῖον σῶτην καὶ θέλετε εὑρεῖ, ὅτι ἔχει διπλοῦν βᾶθος· ἐντὸς τούτου ὑπάρχει κλίμαξ ἐκ μετάξης· λάβετε αὐτήν καὶ προσαρμύσατε εἰς τὸν ἐξώστην, δύο δὲ ῥωμαλεοὶ βραχίονες θέλουσι κρατῆσαι τὸ ἄκρον αὐτῆς ἐντὸς τῆς τάφρου. Ἴππος, ταχὺς ὡς τὴν σκέψιν, θέλει φέρεῖ ὑμᾶς εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

« Εἰς φίλος. »

— Εἰς φίλος! ἀνεφώνησεν ὁ δούξ· εἰς φίλος! ὦ! ἠγνόουν, ὅτι εἶχον τοιοῦτον. Ἀλλὰ τίς εἶναι, λοιπόν, οὗτος ὁ φίλος, ὅστις μεριμνᾷ ὑπὲρ ἐμοῦ;

Ἐσκέφθη ἐπὶ μίαν στιγμὴν· πλὴν, ἀγνοῶν τίνα νὰ ὑπολάβῃ, ἔδραμε πρὸς τὸ παράθυρον, ἀλλ' οὐδένα διέκρινε.

— Μήπως εἶναι παγίς; ἐψιθύρισε ὁ πρίγκηψ, παρὰ τῷ ὁποίῳ πρωτεύον αἰσθημα ἦτο ὁ φόβος.

Ὅπως δὴποτε, προσέθετο, δύναμαι νὰ βεβαιωθῶ, ἐὰν τὸ ἐρμάριον ἔχῃ διπλοῦν βᾶθος καὶ ἐὰν ὑπάρχῃ ἡ κλίμαξ.

Χωρὶς δὲ νὰ μετατοπίσῃ καὶ λάβῃ μεθ' ἐαυτοῦ τὸ φῶς, ἀποφασίσα, πρὸς μείζονα ἀσφάλειαν, ν' ἀρκεσθῇ εἰς μόνην τὴν μαρτυρίαν τῆς ἀφῆς του, δύνυθύνθη πρὸς τὸ ὑποδεικνυόμενον δωματίον.

Ἠνέφξε τὸ ἐρμάριον, ἠρσύνησεν ἀπάσας τὰς σανίδας αὐτοῦ, ὅτε δ' ἔφθασεν εἰς τὴν τελευταίαν, ἐπίσεν αὐτήν, διὰ τοῦ βάρους τοῦ σώματός του, καθ' ὅλας τὰς πλευρὰς αὐτῆς, ἠσθάνθη δ' ἐπὶ τέλους, ὅτι ἡ σανὶς ἀνηγείρετο.

Παραχρῆμα εἰσήγαγε τὴν χεῖρά του ἐντὸς τοῦ κενοῦ καὶ ἠσθάνθη τὴν ἐπαφὴν κλίμακος ἐκ μετὰξής.

Ὡς ὁ κλέπτης φεύγει μετὰ τῆς λείας του, ὁμοίως ὁ δούξ κατέφυγεν εἰς τὸν θάλαμόν του, συναποφέρων τὸν θησαυρόν του.

Δέκα ὥραι ἐσήμανον καὶ ὁ δούξ ἀνεμνήσθη τῆς ἐπισκέψεως τῶν φυλάκων του, ἐπομένως ἔσπευσε καὶ ἀπέκρυψε τὴν κλίμακα ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον ἀνακλίντρου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξηπλώθη.

Ἡ κλίμαξ ἦτο τόσῳ τεχνηέντως κατασκευασμένη, ὥστε ἐκρύπτετο ἐντελῶς ἐντὸς τοῦ μικροῦ χώρου, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ δούξ εἶχε θέσει αὐτήν.

Τῷ ὄντι, δὲν εἶχον παρέλθει πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, ὅτε ἐπεφάνη ὁ Μωζιρόν, φέρων κοιτωνίτην καὶ κρατῶν εἰς μὲν τὴν ἀριστερὰν χεῖρα γυμνὸν ξίφος, εἰς δὲ τὴν δεξιάν, λυχνίαν.

Ἐνῶ εἰσήρχετο, ἐξήκολούθει νὰ λαλῇ πρὸς τοὺς φίλους του.

— Ἡ ἀρκτος εἶναι ὠργισμένη, εἶπε μία φωνή· πρὸ ὀλίγου συνέτριβε τὰ πάντα· πρόσεξον μὴ σε κατασπαράξῃ, Μωζιρόν.

— Ἀναιδῆ! ἐψιθύρισε ὁ δούξ.

— Νομίζω, ὅτι ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης μαὶ ἔκαμῃ τὴν τιμὴν νὰ μοι ἀπευθύνει τὸν λόγον, εἶπεν ὁ Μωζιρόν προπετέστατα.

Ὁ ἔτοιμος ν' ἀφήσῃ ἐλευθέραν τὴν ὀργὴν του δούξ συνεκράτησεν ἑαυτοῦ, σκεφθεὶς, ὅτι πᾶσα ἔρις θὰ συνεπήγετο ἀπώλειαν χρόνου καὶ τὴν πιθανὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποδράσεώς του.

Κατέστειλε λοιπὸν τὴν ἀγανακτησίην του καὶ ἔστρεψε τὸ ἀνάκλιντρόν του, ὥστε ἐδειξε τὰ νῶτα πρὸς τὸν νεανίαν.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

ΝΥΕ ΕΥΘΥΜΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant]

— Ἄ! εἶπεν ὁ λοχαγὸς κόμης δὲ Γαράν, πῶς ἐνθυμούμαι ὡς νὰ ἦτο τόρα, κατὰ ποῖον τρόπον ἐωρτάσαμεν τὰ Θεοφάνεια! ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου!

Ἦμην τότε λοχίας τῶν οὐσσάρων καὶ ἀπὸ δεκαπέντε ἡμερῶν περιεπλανώμενη μετὰ τῶν ἀνδρῶν μου ὡς πρόσκοπος, ἔχων ἀπέναντί μου γερμανικὴν τινα προφυλακὴν. Τῇ προτεραίᾳ εἶχομεν συναντηθῇ με μερικοὺς οὐλάνους καὶ διαξίφισθῇ μετ' αὐτῶν, ἐφονεύσαμεν δὲ ἱκανοὺς καὶ ἐχάσαμεν τρεῖς ἰδικούς μας, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν καυμένον τὸν μικρὸν Ρωδεβίλ, δὲν τὸν ἐλησμονήσατε βέβαια, τὸν Ἰωσήφ δὲ Ρωδεβίλ.

Ἀνήμερα τῶν Θεοφανείων ὁ λοχαγὸς μου με διέταξε νὰ πάρω δέκα ἱππεῖς καὶ νὰ μεταβῶ ὅπως καταλάβω καὶ φυλάξω καθ' ὅλην τὴν νύκτα τὸ χωρίον Πορτερέν, ἐν ᾧ εἶχον γείνη πέντε συμπλοκαὶ ἐντὸς τριῶν ἐβδομαδῶν, δὲν ἔμενον δὲ ἐν τῇ σφηκοφωλεᾷ αὐτῇ πλέον οὔτε εἰκοσιν οἰκίαι ὀρθαίαι οὔτε δέκα κάτοικοι ὅλοι-ὅλοι.

Ἐπῆρα λοιπὸν δέκα ἱππεῖς καὶ ἀνεχώρησα περὶ τὰς τέσσαρας μετὰ μεσημβρίας. Εἰς τὰς πέντε, νύκτα πλέον, ἐφθάσαμεν εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ Πορτερέν. Ἐκεῖ ἐσταμάτησα καὶ διέταξα τὸν Μαρκᾶς, τὸν γνωρίζετε τὸν Πέτρον δὲ Μαρκᾶς ὅστις ἐνυμφεύθη ἔπειτα τὴν μικρὰν Μαρτελ-Ὡ-

1. Ὡς γνωστὸν τὰ Θεοφάνεια (Jour des Rois) ἐορτάζονται ἐν τῷ καθολικῷ κόσμῳ μετ' ἰδιαίτερας ὁλως μεγαλοπρεπείας, κατ' ἐξαιρετικὸν ἔθιμον, ἐπισήμως, σχεδὸν ὡς παρ' ἡμῖν ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, διὰ παννυχίδων εὐθύμων, χορῶν, συμποσίων, καθ' ἃ κόπτεται καὶ τὸ λεγόμενον gâteau des Rois, ἀνάλογον πρὸς τὴν ἰδικὴν μας βασιλοπῆτταν, κτλ. Τοιαύτην δὲ τινα ἐορτάσιν Θεοφανείων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ γαλλογερμανικοῦ πολέμου ἔχει ὡς ὑπόθεσιν καὶ τὸ παρὸν διήγημα, ἐν τῶν νεωτάτων τοῦ διασήμεου γὰλλου συγγραφῆς Guy de Maupassant.

Σ. τ. Μ.

βελέν, τὴν κόρην τοῦ μαρκησίου Μαρτέλ-
'Ωβελέν, νὰ εἰσέλθῃ μόνος εἰς τὸ χωρίον
καὶ νὰ μοῦ φέρῃ πληροφορίας περὶ αὐτοῦ.

Εἶχα ἐκλέξῃ ὄλφ ἐθελοντάς, παιδιὰ καλῶν οἰκογενειῶν καὶ τοὺς δέκα. Εἶνε εὐχάριστον ὅταν εἶσαι εἰς τὸν στρατὸν νὰ μὴ ἔχῃς ὑπὸ τὰς διαταγὰς σου τιποτέ-
νους. Ὁ Μαρκὰς ἦτον ἐξυπνότατος, πο-
νηρὸς ὡς ἀλώπηξ καὶ εὐλύγιστος ὡς ἐρπε-
τόν. Ἦξευρε νὰ μυρίζεται τοὺς Πρώσους
ὅπως ὁ σκύλος τοὺς λαγῶους, νὰ εὕρισκῃ
τρόφιμα ὅπου θὰ ἐφοφύσασιν τῆς πείνας
χωρὶς αὐτόν, καὶ νὰ λαμβάνῃ πληροφο-
ρίας πάντοτε ἀσφαλεῖς ἀπὸ ὅλον τὸν κό-
σμον μετ' ἀπιστεύτου ἐπιτηδειότητος.

Προτοῦ περάσουν δέκα λεπτὰ ἐπέστρεψε.

— Ὅλα καλὰ, μοῦ λέγει. Εἶνε τρεῖς
ἡμέραι ὅπου δὲν ἐπέρασεν κανεὶς Πρώσους
ἀπ' ἐδῶ. Ἀλλὰ, φρικτὸ τὸ χωρὶς. Ψυχὴ
ζῶσα. Ἐπῆρα πληροφορίας ἀπὸ μίαν καλό-
γερνα, ἡ ὁποία φυλάττει τέσσαρας-πέντε
ἀρρώστους εἰς ἓνα ἐρημο μοναστήρι.

Διέταξα νὰ προχωρήσωμεν καὶ εἰσῆλθο-
μεν εἰς τὸν κυριώτερον δρόμον τοῦ χωρίου.
Ἀμυδρῶς, μολὶς ὄρατὰ ἐν τῇ βχθείᾳ νυ-
κτί, διεκρίνοντο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τείχη
ἄστεγα. Κατὰ διαστήματα φῶς τι ἔλαμ-
πεν ὀπισθεν ὑέλου· γενναῖα τις ἡ πτωχὴ
οἰκογένεια θὰ εἶχε μείνῃ ὅπως φυλάξῃ τὴν
ἡμικρημισμένην κατοικίαν της. Βροχὴ
ἤρχιζε νὰ πίπτῃ, βροχὴ λεπτή, ψυχρά,
ἥτις μᾶς ἐπάγωνε πρὶν ἀκόμη διαπεράσῃ
τὰ ἐνδύματά μας, ἀμέσως μολὶς ἤγγιζε
τοὺς μανδύας μας. Οἱ ἵπποι μας προσέ-
κοπτον ἐπὶ δοκῶν, ἐπὶ πετρῶν, ἐπὶ ἐπί-
πλων ἀφειμένων, ἀνατετραμμένων ἐν τῇ
ὁδῷ. Ὁ Μαρκὰς μᾶς ὠδήγει πεζός, προ-
πορευόμενος καὶ κρατῶν τὸν ἵππον τοῦ
ἀπὸ τοῦ χαλινοῦ.

— Ποῦ μᾶς πᾶς; τὸν ἠρώτησα.

— Ἐχὼ ἓνα καλὸ κονάκι, ἀπεκρίθη.

Πράγματι δὲ μετ' ὀλίγον ἐστάθη ἔμ-
προσθεν μικρὰς ἀστικής οἰκίας, σῶς ἀπο-
μεινάσης, καλῶς κεκλεισμένης, ἐκτισμένης
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐχούσης ὀπισθεν κήπον.

Διὰ χονδρῶν λίθων ἐξεκάρφωσεν τὴν κλει-
δωνίαν, διέβη τὸν οὐδὸν, ἔθραυσεν διὰ λα-
κτισμῶν καὶ ὠθήσεων τὴν θύραν τῆς εἰσ-
όδου, ἤναψεν ἓνα κομμάτι κηρὶ τὸ ὁποῖον
εἶχε πάντοτε εἰς τὴν τσέπην του, καὶ προ-
ηγήθη ἡμῶν ἐν τῷ οἰκήματι, ὅπερ ἐφαί-
νετο ὡς ἀναγκυτική καὶ κομψὴ διαμονὴ
πλουσίου ιδιώτου, ὀδηγῶν ἡμᾶς μετὰ τό-
σης θαυμασίας ἀκριθείας, ὡς νὰ εἶχε ζή-
σῃ δέκα ἔτη ἐντὸς τοῦ σπητρεῦ αὐτοῦ τὸ
ὁποῖον ἐβλεπε διὰ πρῶτην φοράν.

Δύο ἄνδρες ἀπομείναντες ἔξω ἐκράτουν
τοὺς ἵππους.

— Οἱ σταῦλοι πρέπει νὰ εἶνε ἀριστεροί,
εἶπεν ὁ Μαρκὰς πρὸς τὸν χονδρὸν Πονδε-
ρέλ, ὅστις τὸν ἠκολούθει· τοὺς εἶδα ὅταν
ἔμβαινα. Πήγαινε καὶ βάλε τὰ ζῶα· δὲν
τὰ χρειαζόμεθα.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς ἐμέ :

— Γιατί δὲν δίδεις λοιπὸν διαταγὰς ;!

Πάντοτε μοῦ ἐφάνετο διασκεδαστικώ-
τατος ὁ παλληγκαρὸς αὐτὸς καὶ τῷ ἀπε-
κρίθην γελῶν :

— Πηγαίνω νὰ βάλω πρῶτα τοὺς φρου-

ρούς μου τριγύρω καὶ σὲ ξαναυρίσκω ἐδῶ.

— Πόσους ἄνδρας πέρνεις ;

— Πέντε. Οἱ ἄλλοι θὰ τοὺς ἀντικατα-
στήσουν εἰς τὰς δέκα τὸ βράδυ.

— Καλὰ. Μ' ἀφίσεις τέσσαρας διὰ νὰ
φέρουν τὰς προμηθείας, νὰ μαγειρεύσουν
καὶ νὰ στρώσουν τὸ τραπέζι. Ἐγὼ πάω
νὰ ῥῶ πού εἶνε κρυμμένο τὸ κρασί.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥρην, καθ' ἣν ἐτοποθε-
τήσα τοὺς σκοποὺς μου εἰς τὰ ἄκρα τῶν
ἐρήμων ὁδῶν, αἵτινες ἐξέβαλλον πρὸς τὴν
πεδιάδα, ἐπανῆλθον καὶ εὗρον τὸν Μαρκὰς
ἐξηπλωμένον ἐπὶ μεγάλης ἐδρας, ἥς εἶχεν
ἀφαιρέσῃ τὸ ἐπίσρωμα, χάριν μεγαλειότη-
τος πολυτελείας, ὅπως ἔλεγε. Καὶ ἐθέρμυζε
τοὺς πόδας του εἰς τὴν φωτιὰν καὶ ἐκά-
πνιζε σιγάρον, οὐτινος ἡ ἐξαίρετος ὁσμὴ
ἐπλήρου τὸ δωμάτιον, μόνος, ἀκουμβῶν
τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν βραχιόνων τοῦ κα-
θίσματος, μὲ τὴν κεφαλὴν χωμένην με-
ταξὺ τῶν δύο ὤμων του, ροδόχρους, μὲ
βλέμμα λάμπον καὶ ὕψος καταγοητευμένον.

Ἐν τῷ γειτονικῷ δωματίῳ ἀντήχει ὁ
κρότος ἐπιτραπέζιων σκευῶν μετακινουμέ-
νων καὶ τοποθετουμένων. Ὁ Μαρκὰς μοῦ
ἔδιδε λογοδοσίαν τῶν γενομένων κατὰ τὴν
ἀπουσίαν του μειδιῶν μακαρίως :

— Τὰ πράγματα πηγαίνουν περὶφημα.
Ἦρξα τὸ Βορδῶ μέσα εἰς τὸν ὀρνιθῶνα,
τὴν σαμπάνιαν ἀποκάτω ἀπὸ τῆς σκάλας
τῆς εἰσόδου, τὴν ρακὴν, πενήντα μποτίλ-
λικας πρώτης ποιότητος, μέσα εἰς τὸν κη-
πον, χωμέναις ἀποκάτω ἀπὸ μὲτ' ἡλια-
ποῦ μοῦ ἐφάνη σὺν νὰ ἔγερνε λίγα καθὼς
τὴν ἐβλεπα μὲ τὸ λύχνον. Γιὰ σαβούρα ἔ-
χομε δύο κότταις, μία χήνα, μὲτ' ἀπάπει-
τρία πιτσούνια καὶ ἓναν κότσυρα βγαλ-
μένον ἀπὸ τὸ κλουβί του, ὄλφ καὶ πουλε-
ρικὸ καθὼς βλέπεις. Αὐτὰ ὅλα ψήνονται
τόρα. Ἐξαίρετος τόπος !

Εἶχα καθήσῃ ἀπέναντί του, ἡ δὲ φλόξ
τῆς ἐστίας μοῦ ἐπύρωνε τὴν μύτην καὶ τὰ
μάγουλα.

— Ποῦ τὰ ἡῦρες αὐτὰ τὰ ξύλα; τὸν ἠ-
ρώτησα.

— Εὐλα λαμπρά, ἀπῆντησεν, ἀμᾶξι πε-
ρίφημο, κουπέ. Εἶνε τὸ βερνίκι του ποῦ
κάνει αὐτὴ τὴ φλόγα. Καλὸ σπῆτι ὡς τό-
σο !

Δὲν ἠμποροῦσα νὰ κρατηθῶ. Ἦτον ἀ-
στεειότατος ὁ χαμένος !

— Νὰ συλλογίζεσαι πῶς εἶνε Φῶτα !
ἐπανέλαβε μετ' ὀλίγον ἀγανακτῶν. Καὶ νὰ
μὴν ἔχῃς γυναῖκες νὰ γλεντίσῃς ! Εἶπα νὰ
βάλουν ἓνα κουκκὶ μέσα εἰς τὴν κοιλιὰ τῆς
χήνας ! Μὰ, ... χωρὶς γυναῖκες, ἀηδία !

Καὶ ἐγώ, ὡς ἤχῳ :

— Ἀηδία, ἀλήθεα ! Τί νὰ σοῦ κάμω
ὅμως !

— Μπα ! νὰ ῥῆς.

— Τί, νὰ ῥῶ ;

— Νά, γυναῖκες.

— Γυναῖκες ;! Ἐτρελλάθηκες ;

— Καὶ γεκτὶ τάχα ἡῦρα ἐγὼ τὸ ρακὶ
ἀποκάτω ἀπὸ μὲτ' ἡλιαποῦ καὶ τὴ σαμπάνια

1. Κατὰ τὸ δειπνόν τῆς ἐσπέρας τῶν Θεοφανείων
συνεθίζεται νὰ τίθεται ἐντὸς τῆς κοιτίας τοῦ παρατι-
θεμένου πτηνοῦ ἡ ἀμνοῦ ἡ πλακοῦντος κύματος ἡ νό-
μισμα, ὡς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ βασιλοπόλει, εἰς οὗ τὴν
εὔρεσιν προσέχουν οἱ συνδαιτυμόνες.

ἀποκάτω ἀπὸ τὴ σκάλα ; Μήπως εἶχα
κανένα νὰ μὲ ὀδηγήσῃ ; Μοῦ φαίνεται πῶς
εἶνε εὐκολώτερον νὰ ῥεθῇ ἓνα φουστάνι.
Ψάξε !

Ὁμίλει δὲ μετὰ τῆς σιχαρότητος καὶ
πεποιθήσεως, ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐννο-
ήσω ἂν ἤσταιετο ἡ ὄχι.

— Μὲ κοροϊδεύεις ; τὸν ἠρώτησα.

— Δὲν κοροϊδεύω ποτὲ ὅταν εἶμαι ἐν
ὕπνεσσι.

— Μὰ πού ἔστὸ διάβολο θέλεις νὰ ῥῶ
γυναῖκες ;

— Ὅπου θέλεις. Σὺ εἶσαι ὁ ἀρχηγός,
σὺ πρέπει νὰ ῥῆς. Ἐξάπαντος θὰ ἔμειναν
δύο-τρεῖς ἔστὸ χωρὶς. Ἀνακάλυψέ ταις
καὶ φέρταις.

Ἦγέσθην τὸ πῦρ ἔκαεν ὑπερμέτρως.

— Θέλεις μὲτ' ἰδέα ; ἐπανέλαβεν ὁ Μαρ-
κάς.

— Λέγε.

— Πήγαινε νὰ ῥῆς τὸν ἐφημέριον
τοῦ χωριοῦ.

— Τὸν ἐφημέριον ; Τί νὰ τὸν κάμω ;

— Προσκάλεσέ τον νὰ φάμε μαζὶ καὶ
παρακάλεσέ τον νὰ φέρῃ μαζὶ του καὶ
καμμιὰ γυναῖκα.

— Τὸν ἐφημέριον ! Γυναῖκα ! Χά, χά, χά !

— Δὲν γελῶ διόλου, εἶπεν ὁ Μαρκὰς
μετ' ἀσυνήθους σπουδαιότητος. Πήγαινε
νὰ ῥῆς τὸν παπᾶ καὶ πές του τί μᾶς
συμβαίνει. Πρέπει νὰ πλήχτῃ φυβερά. Θὰ
ἔλθῃ. Μὰ πές του συγχρόνως ὅτι μᾶς
χρειάζεται καὶ μίαν τοῦλάχιστον γυναῖκα,
καθὼς πρέπει ἐννοεῖται, διότι ὅλοι εἴμεθα
ἄνθρωποι τοῦ κόσμου. Τῆς ἐνοριτισσας
του, θὰ τῆς ξέρῃ ἔς τὰ δάκτυλα. Ἄν μᾶς
κάνῃ καμμιὰ κ' ἂν νοιῶθῃς νὰ τὰ κατα-
φέρῃς θὰ σοῦ τὴν εἰπῇ.

— Τὰ λὲς μὲ τὰ σωστά σου αὐτά ;

— Ἀγαπητὲ μου Γαράν, δὲν ὑπάρχει
κανὲν ἐμπόδιον γὰρ νὰ τὸ κάμῃς. Θὰ εἶνε
ἀστείότατον. Ἐςουμε νὰ ζήσουμε, δὲν
εἶν' ἔτσι ; Καὶ θὰ φερθῶμεν καθὼς πρέπει.
Πές τὰ ὀνόματά μας τοῦ ἐφημερίου, κάμε
τον νὰ γελάσῃ, συγκίνησέ τον, γοῆτευσέ
τον καὶ παρὰσού τον !

— Εἶνε ἀδύνατον.

— Ἀλλὰ συλλογίσου λοιπὸν, ἐπέμενεν
ὁ ἀχρεῖς, ὅστις ἐγνώριζε καλῶς τὰς ἀδυ-
ναμίας μου, πλησιάζων τὸ καθίσμα του,
συλλογίσου τί γενναῖον ποῦ θὰ ἦτο καὶ τί
εὐχάριστον νὰ τὸ διηγήται κανεὶς ἔπειτα !
Θὰ ὀμιλοῦσεν ὅλος ὁ στρατός. Σκέψου τί
φήμην θ' ἀπελάμβανες !

Ἦρχισα νὰ κάμπτωμαι, ὕφιστάμενος
τὸν πειρασμὸν τοῦ ἐγχειρήματος.

— Ἐλα, μικρὲ μου Γαράν, ἐπανέλαβεν
ὁ πονηρὸς θωπευτικῶς. Σὺ εἶσαι ὁ ἀρχη-
γὸς τοῦ σώματος, σὺ μόνος ἠμπορεῖς νὰ
μεταβῇς καὶ νὰ εὕρῃς τὸν ἀρχηγὸν τῆς
Ἐκκλησίας ἐν τῷ τόπῳ. Πήγαινε σὲ πα-
ρακαλῶ. Μετὰ τὸν πόλεμον, θὰ διηγηθῶ
τὸ ἐπεισόδιον εἰς στίχους, ἐν τῇ «Ἐπιθε-
ωρήσει τῶν Δύο Κόσμων». Σοῦ τὸ ὑπό-
σχομαι. Εἶνε χρέος σου πρὸς τοὺς ἄνδρας
σου αὐτό. Δὲν τοὺς λυπᾶσαι ποῦ περπα-
τοῦν τόσο ἓνα μῆνα τόρα ;

— Ποῦ εἶνε τὸ πρεσβύτεριον ; ἠρώτησα
ἐγειρόμενος.

